

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1727/2024-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Goranu Felji, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Vinka Piha, OIB: 56683885505, iz Golog Brda, Golo Brdo 3, zastupanog po punomoćnici Saneli Prša, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćniku Ivanu Tomljanoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 01. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnice tužitelja odvjetnice Sanele Prše i punomoćnice tuženika Lorene Meić, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o., dana 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Vinku Pihi, OIB: 56683885505, na ime tečajnih razlika, iznos od 3.907,65 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom na iznose od:

- 95,74 eura od 02. kolovoza 2021.,
- 95,92 eura od 01. rujna 2021.,
- 93,62 eura od 01. listopada 2021.,
- 100,87 eura od 02. studenog 2021.,
- 104,12 eura od 01. prosinca 2021.,
- 109,11 eura od 03. siječnja 2022.,
- 108,21 eura od 01. veljače 2022.,
- 107,87 eura od 15. veljače 2022.,
- 115,70 eura od 15. ožujka 2022.,
- 116,49 eura od 02. svibnja 2022.,
- 109,96 eura od 01. lipnja 2022.,
- 110,13 eura od 01. srpnja 2022.,
- 125,19 eura od 01. kolovoza 2022.,

- 130,92 eura od 01. rujna 2022.,
- 134,18 eura od 03. listopada 2022.,
- 129,82 eura od 02. studenog 2022.,
- 130,23 eura od 15. studenog 2022.,
- 126,57 eura od 02. siječnja 2023.,
- 120,53 eura od 01. veljače 2023.,
- 126,36 eura od 01. ožujka 2023.,
- 129,21 eura od 03. travnja 2023.,
- 127,78 eura od 15. travnja 2023.,
- 130,55 eura od 15. svibnja 2023.,
- 130,31 eura od 15. lipnja 2023.,
- 133,78 eura od 15. srpnja 2023.,
- 135,19 eura od 15. kolovoza 2023.,
- 135,89 eura od 15. rujna 2023.,
- 137,35 eura od 15. listopada 2023.,
- 133,13 eura od 15. studenog 2023.,
- 139,33 eura od 15. prosinca 2023.,
- 144,37 eura od 15. siječnja 2024.,
- 139,22 eura od 15. veljače 2024.,

do isplate, po stopi za razdoblje do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

II. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 7. st.1 Ugovora o kreditu broj.5140030250-69700013529/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koji je zaključen 28.03.2006. između tužitelja Vinka Pihe iz Kaptola, Golo brdo 3, OIB 56683885505 i tuženika Slavonska banka d.d. sada Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, a koje odredba glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% (jedanzarepedesetposto), jednokratno, unaprijed.“

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju Vinku Pihi, OIB: 56683885505, trošak parničnog postupka u iznosu od 2.400,00 eura sa zateznom kamatom tekućom od 22. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih

postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba tužitelja Vinka Pihe, OIB: 56683885505, povučena za iznos od 884,86 eura sa zateznom kamatom tekućom od 28. ožujka 2006. do isplate, odnosno u dijelu koji se odnosi na potraživanje na ime tzv. ulazne naknade.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 12. ožujka 2024. navodi kako je tužitelj kao korisnik kredita sklopio sa prednikom tuženika Ugovor o kreditu broj 5140030250-69700013529/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama dana 28. ožujka 2006. u iznosu od 56.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita. Navodi da su povrede ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. u kolektivnom sporu koji je radi zaštite prava potrošača pokrenula udruga Potrošač protiv osam banaka koje posluju u RH, između ostalog i tuženika, a ista presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. Također ukazuje na presudu Vrhovnog suda RH broj: Rev-2221/2018 od 03. rujna 2019. kojom su odbijene revizije banaka u kolektivnom sporu udruge Potrošač, a čime je riješeno i pitanje valutne klauzule za valutu CHF te je odlučeno da pojedinačni potrošači imaju pravo tražiti povrat iznosa preplaćenih s osnova valutne klauzule u toj valuti. Također navodi da je tuženik nepošteno i nezakonito primjenjivao ugovornu odredbu čl. 7. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, te naplatio tužitelju po potpisu ugovora navedenu naknadu na ime troškova za obradu kredita, te na koji način je doveo tužitelja u neravnotežan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojem se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže utvrditi ništetnom odredba čl. 7. st.1 Ugovora o kreditu broj.5140030250-69700013529/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koji je zaključen 28.3.2006. između tužitelja Vinka Pihe iz Kaptola, Golo brdo 3, OIB 56683885505 i tuženika Slavonska banka d.d. sada Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, a koje odredba glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% (jedanzarepedesetposto), jednokratno, unaprijed.“, te tužitelj potražuje od tuženika isplatu iznosa od 3.907,65 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom uz pripadajući parnični trošak sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, a kako je to konačno specificirano podneskom tužitelja od 08. travnja 2025.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kako po osnovi tako i po visini, te navodi da se ne radi o nepoštenoj ugovornoj

odredbi vezano uz valutnu klauzulu, a kako to tužitelj tvrdi u tužbi s obzirom da je kreditni referent tuženika prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu tužitelju objasnio značenje ugovaranja valutne klauzule, kao i ekonomske posljedice koje valutna klauzula može imati za tužitelja, a isto mu je protumačio i javni bilježnik prilikom solemnizacije predmetnog ugovora. Također navodi da je tzv. ulazna naknada za obradu kredita jasno i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze, stoga navedena naknada nije ništetna. Također ističe i prigovor potrošačkog svojstva i aktivne legitimacije tužitelja, kao i prigovor zastare. Slijedom navedenog predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tijekom postupka, sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju: presliku specifikacija uplata (list 7-12, 25-26), presliku Nalaza i mišljenja vještaka Francike Palatinuš od 10. ožujka 2024. (list 13-16), presliku Obavijesti o promjenama kamatnih stopa po kreditu (list 17-19), presliku Pregleda prometa za klijenta (list 20-24, 27-31), presliku otplatnog plana (list 32-37), presliku Ugovora o kreditu broj 5140030250-69700013529/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 28. ožujka 2006. (list 39-47), presliku Tablice kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 91-94), presliku Izjave svjedoka (list 95-99), presliku izvadaka iz Glasila prednika tuženika (list 100-114), presliku dopisa HNB-a (list 115-116), presliku izvotka iz časopisa "Pravo i porezi" (list 117-129). Sud je također proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. (list 385-392), kao i dokaz saslušanjem tužitelja (list 448-449).

4. Sud nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka Branke Raguž, s obzirom da je tuženik od navedenog dokaznog prijedloga odustao na ročištu od 08. siječnja 2025.

5. Sud je, sukladno odredbi čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - u daljnjem tekstu: ZPP) dopustio povećanje tužbenog zahtjeva u dijelu koji se odnosi na preplate zbog tečajnih razlika, odnosno preinaku tužbe podneskom tužitelja od 08. travnja 2025. s obzirom da tužitelj nije mogao preinačiti tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka bez svoje krivnje, već je isto mogao preinačiti tek nakon provedenog financijskog vještačenja, a sve sukladno Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskog odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH, poslovni broj: Su-IV-162/2021 od 26. studenog 2021.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Između stranaka nije sporno da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu broj 5140030250-69700013529/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 28. ožujka 2006. na iznos od 56.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita (članak 2. Ugovora), s rokom otplate od 22 godine (članak 3. Ugovora), pa se navedeno neće posebno obrazlagati.

8. Sporno je mogu li se na konkretan predmet primijeniti utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. te je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja te je li tuženik primjenom ugovorne odredbe kojom je ugovorena odredba koja se odnosi na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak neosnovano ostvario korist u visini razlike iznosa koje je tužitelj uplaćivao, a koji su veći od iznosa prema anuitetu definiranom s obzirom na početnu vrijednost CHF, je li odredba članka 7. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed - ništava kao i potrošačko svojstvo i aktivna legitimacija tužitelja.

9. Tužitelj se pravilno tijekom ovog postupka poziva na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14.6.2018. kojom je u odnosu na tuženika potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. odlučujući o reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.6.2018., Vrhovni sud RH je svojom presudom i rješenjem posl. br. Rev-2221/18 od 3.9.2019. u odnosu na ovdje tuženika odbio kao neosnovanu reviziju protiv drugostupanjske presude PŽ-6632/17 od 14.06.2018. kojom je utvrđeno da je ta banka u određeno navedenom razdoblju povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. u razdoblju od 1.6.2004. do 6. 8. 2007., a od 7. 8.2007. do 31. 12.2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007., a koje povrede traju i dalje te je naloženo tuženom prekinuti s takvim postupanjem i zabranjeno takvo ili slično postupanje.

10. Sukladno odredbi čl. 502c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st. 1. navedenog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Riječ je u konkretnom slučaju, dakle o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to samo u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni.

11. Nadalje, i prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Kako se u konkretnoj situaciji tužitelj poziva upravo na pravno utvrđenje iz rečene presude kojom je utvrđeno da je tuženik povrijedio prava tužitelja kao potrošača i ujedno korisnika kredita, a u kojima je koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovarao valutnu klauzulu, te takvu odredbu ugovora pravomoćno utvrđuje ništetnim.

12. Tužitelj u svom iskazu na ročištu od 04. prosinca 2025. navodi da je sklapao predmetni ugovor o kreditu s prednikom tuženika, ponuđen mu je samo kredit u CHF

te su mu djelatnici prednika tuženika objasnili da mu rata kredita može porasti za 20-30 eura mjesečno, ali mu nikakve daljnje informacije nisu dali, niti je mogao pregovarati o bilo kojoj odredbi ugovora već je ugovor bio "uzmi ili ostavi". Nije mu objašnjeno što je ulazna naknada, niti po kojim parametrima su istu računali već su mu samo rekli da se tu radi o troškovima kredita i da će mu to odbiti od sveukupnog iznosa kredita. Također mu niti javni bilježnik nije tumačio odredbe ugovora.

13. Dakle i iz iskaza tužitelja, kojeg je sud prihvatio u cijelosti kao logičan i životno uvjerljiv, te sukladno s ostalom dokumentacijom u spisu, također proizlazi da tužitelj s tuženikom nije mogao pregovarati o niti jednoj odredbi predmetnog ugovora o kreditu niti su ga djelatnici tuženika upozorili da bi moglo doći do većeg povećanja anuiteta, odnosno rasta tečaja CHF u odnosu na kune.

14. U odnosu na istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja valja napomenuti da iz provedenih dokaza jasno proizlazi da je tužitelj korisnik kredita i obveznik otplate kredita, te su sve uplate na ime otplate kredita izvršene u njegovo ime i za njegov račun, a i tuženik je uredno sve izvršene uplate evidentirao na ime otplate predmetnog kredita i tijekom postupka nije osporavao da su sve uplate izvršene po nalogu tužitelja te u ime i za račun tužitelja. Također i iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit on otplaćivao, a preostalo mu je još 3 godine otplate. Stoga je sud prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja ocijenio neosnovanim.

15. U odnosu na tužnikovu tvrdnju da predmetni kredit nema potrošačko svojstvo te da tužitelj nije potrošač i da je tužitelj dužan dokazati suprotno valja navesti da sama paušalna tvrdnja tuženika da tome nije tako nije dovoljna da takav navod iz samog ugovora pobije, a teret dokaza da tužitelj nije potrošač je na tuženiku, a kako to proizlazi iz odluke Vrhovnog suda RH poslovni broj: Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020., što tuženik nije dokazao. Također, iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj predmetni kredit u cijelosti iskoristio za gradnju kuće te da nikada nije imao obrt, trgovačko društvo, niti se bavio samostalnom djelatnošću. Stoga je tuženikov prigovor otklonjen kao neosnovan.

16. U odnosu na prigovor zastare potraživanja tužitelja valja napomenuti da je odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. S obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena 12. ožujka 2024., tužitelj je istu preinačio podneskom od 08. travnja 2025., a najstarija utužena tražbina dospijeva 02. kolovoza 2021., to nije protekao zastarni rok od 5 godina, pa je stoga prigovor zastare sud ocijenio kao neosnovan.

17. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnoj situaciji, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist u vidu plaćanja veće

naknade za kredit, odnosno korist na osnovu razlike u tečaju CHF. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćene razlike koja proizlazi iz razlike između tečaja zbog ništetnih ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO. Posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi je vraćanje preplaćenih iznosa sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja do isplate.

18. Slijedom svih izloženih razloga, ovaj sud prihvatio je stav tužitelja da se radi o ništetnosti predmetnih dijelova odredaba Ugovora o kreditu i na okolnost utvrđivanja razlike tečaja valute izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. iz čijeg nalaza i mišljenja od 10. veljače 2025. proizlazi da ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u utuženom razdoblju iznose 3.907,65 eura te da prilikom otplate kredita tečaj u utuženom razdoblju nije bio niži od tečaja prilikom isplate kredita, pa shodno navedenom nema niti negativnih razlika. Iznosi po mjesecima te datumi dospijeca i plaćanja navedeni su u tablicama koje prileže nalazu i mišljenju vještaka.

19. Sud je predmetni nalaz i mišljenje vještaka Petre Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. prihvatio u cijelosti jer je isti sukladan s ostalim dokazima u spisu, te izrađen stručno, valjano obrazložen i u skladu s pravilima struke, uzevši u obzir da je vještak imao na uvid svu relevantnu dokumentaciju, te na koji tužitelj nije imao nikakve primjedbe niti prigovore, dok su prigovori tuženika pravne prirode. Iz predmetnog nalaza i mišljenja sud je utvrdio visinu tužbenog zahtjeva.

20. Tuženik neosnovano navodi da je zadatak vještaka pogrešno određen jer da namjera ugovornih stranaka nije bila ugovaranje fiksnog tečaja, niti bi to bilo u skladu sa tržišnih uvjetima. Naime, u konkretnoj situaciji je utvrđeno da je navedena odredba predmetnog Ugovora u dijelu u kojemu je ugovorena valutna klauzula ništetna, pa je sukladno takvom utvrđenju i određen zadatak vještaku, a vještak je u nalazu i mišljenju u svemu ispunio zadatak suda.

21. S obzirom da je utvrđeno da je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula, to je tuženik u utuženom razdoblju bez osnove obračunavao i naplaćivao veće anuitete od onih na koje je imao pravo te da je u utuženom razdoblju tužitelju naplatio više od ugovorenog iznosa, kako je to utvrđeno nalazom i mišljenjem vještaka, odnosno bez pravne osnove.

22. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtijeva da mu tuženik na ime razlike isplati iznos od ukupno 3.907,65 eura sa zateznim kamatama od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta do isplate te je primjenom odredbi čl. 1111. i 1115. ZOO-a odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

23. U odnosu na ugovorenu odredbu iz članka 7. st. 1. predmetnog ugovora koji se odnosi na činjenicu da se realizacija kredita može izvršiti samo uz tzv. ulaznu naknadu za obradu kredita, valja istaknuti da je odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju te da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno

odrediva, dok je odredbom čl. 270. st. 1. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

24. Odredbom čl. 81. st. 1 Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03 dalje - ZZP), važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4 propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

25. Odredbom čl. 84 ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive te je odredbom čl. 87 st. 1 ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

26. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o odredbi čl. 7. st. 1. predmetnog ugovora prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi, te da je odredba bila točno određena, odnosno odrediva.

27. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje da mora platiti naknadu za obradu kredita prilikom realizacije kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se ista sastoji. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora.

28. Također navedeno proizlazi i iz iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti ocijenio kao uvjerljiv, iskren, životan i logičan, u kojem navodi da nije mogao pregovarati o niti jednoj odredbi predmetnog ugovora, niti su mu djelatnici tuženika objasnili značenje tzv. ulazne naknade, niti parametre po kojima su istu računali, već su mu samo rekli da se tu radi o troškovima kredita i da će mu to odbiti od cjelokupnog iznosa kredita, što su i učinili.

29. Budući da je u ovom postupku utvrđeno da je sporna odredba čl. 7.1. predmetnog Ugovora o kreditu nije određena, a niti odrediva, niti je o istoj tužitelj mogao pregovarati s tuženikom, to je ista u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a

ništava. Po pravnom shvaćanju ovog suda sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st.1. ZZP. Bitno je i istaknuti, da je unašanjem spornog dijela odredbe u ugovor, na način kako je to učinjeno i naplatom ovakve ulazne naknade tužitelj financijski oštećen jer je tuženik povrijedio zakon na njegovu štetu.

30. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev kao pod točkom II. izreke presude i utvrdio ništetnom odredbu 7. st. 1. predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu iznosa od 1,50% od iznosa kredita koja se naplaćuje jednokratno prilikom korištenja kredita. Ovdje treba ukazati i na stajalište prihvaćeno na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenoga 2020. broj Su IV – 308/2020 gdje je dan odgovor na pitanje: „Je li ništetna ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača?“ Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Iako se ovdje ne radi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita već naknadi za obradu kredita, po mišljenju suda, prethodno navedeno stajalište Građanskog odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske se može analogno primijeniti i na naknadu za obradu kredita.

31. S obzirom da je tužitelj podneskom od 08. travnja 2025. povukao tužbeni zahtjev u pogledu dijela potraživanja koji se odnosi na tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 884,86 eura sa zateznom kamatom tekućom od 28. ožujka 2006. do isplate, a na koje djelomično povlačenje je tuženik pristao podneskom od 30. travnja 2025., sud je temeljem odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a odlučio kao u izreci rješenja, a sve sukladno pravnom shvaćanju s treće sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (3/21) održane 26. travnja 2021. broj: Su-IV-16/2021-8 da je smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP-a za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, potreban pristanak tuženika.

32. U odnosu na tvrdnje tuženika da je tužitelj djelomično povukao tužbu, te da mu stoga pripada trošak za povučeni dio tužbenog zahtjeva valja navesti da je sud rješenjem utvrdio povlačenje tužbe u iznosu od 884,86 eura sa zateznom kamatom tekućom od 28. ožujka 2006. do isplate, međutim tuženiku nisu nastali nikakvi posebni troškovi u svezi sniženja tužbenog zahtjeva pa stoga nema pravo na naknadu troškova postupka.

33. Pored navedenog, u presudi suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 u točki 5. izreke odlučeno je "čl. 6 st. 1 i čl. 7. st. 1. Direktive 93/13, te načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini neosnovano plaćenih iznosa koji su mu vraćeni nakon utvrđenja ništavosti ugovoren odredbe zbog njezine nepoštenosti, s obzirom na to da takav sustav stvara znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvoran sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovorih odredaba, kako je dodijeljeno Direktivom 93/13.

34. Navedena odluka Suda EU obvezuje sud da u sporovima gdje je tužitelj potrošač, takvom tužitelju u cijelosti pripadne naknada parničnog troška neovisno što nije u cijelosti uspio u sporu. Kako su navedene odredbe Direktive 93/13 obvezujuće i za hrvatski sud i po svojoj pravnoj snazi su iznad domaćeg prava, to proizlazi da ovdje nije moguće primijeniti odredbu čl. 154. st. 2. ZPP jer bi to bilo u suprotnosti sa navedenim odredbama Direktive 93/13.

35. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 151., 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Sud je tužitelju priznao trošak u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23 dalje: Tarifa) prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja svake radnje te troškovnikom. Trošak se odnosi na sastav tužbe od 12. ožujka 2024. sukladno Tbr 7.1. Tarife u iznosu od 100 bodova, za sastav podnesaka od 20. svibnja i 18. lipnja 2024. te 08. travnja i 03. lipnja 2025., sukladno Tbr. 8.1. Tarife u iznosu od 4x100 bodova, te za sudjelovanje na ročištima od 08. siječnja i 04. prosinca 2025. te 01. srpnja 2026. sukladno Tbr. 9.1. Tarife u iznosu od 3x100 bodova, što ukupno iznosi 800 bodova. Obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura sukladno Tbr. 54 Tarife navedeni trošak tužitelja iznosi 1.600,00 eura, što uvećano za 25% PDV-a sukladno Tbr. 46 Tarife iznosi 2.000,00 eura. Tužitelju je valjalo priznati i trošak plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu od ukupno 400,00 eura, pa ukupno dosuđeni trošak iznosi 2.400,00 eura, kako je i odlučeno pod točkom III. izreke ove presude.

36. Sud nije prihvatio zahtjev tužitelja za naknadom troška za sastav podneska od 15. siječnja 2026. s obzirom da isti ne prileži spisu.

U Zagrebu 22. srpnja 2026.

Sudac:
Goran Felja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun. uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 159,00 eura.

Broj zapisa: **9-3088b-0ef53**

Kontrolni broj: **0fdc5-813a6-bbc19**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.